

Nr 206.

Uppläst och godkänd hos Första kammaren den 29 maj 1911.

— — — — Andra kammaren den 29 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen i fråga om med sjukvård sysselsatta kvinnors arbetsförhållanden.

(Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 14.)

(Andra kammarens andra tillfälliga utskotts utlåtande nr 5.)

Till Konungen.

Inom Riksdagen har väckts förslag om verkställande af undersökning rörande i sjukvård sysselsatta kvinnors arbetsförhållanden samt vidtagande af de åtgärder till denna personals bästa, hvartill undersökningen kunde gifva anledning.

Sjuksköterskeinstitutionen, som i sin nuvarande form är relativt ung, har under de sista decennierna hastigt utvecklats sig. Ej blott på Sophiahemmet och öfriga institutioner i Stockholm, som grundlagt den moderna sjuksköterskeutbildningen i Sverige, utan numera äfven å de stora lasaretten samt på statens hospital hållas årliga utbildningskurser för sjuksköterskor. Äfven för sjukvården utom sjukhusen hafva sjuksköterskor, s. k. distriktssköterskor, anställts i kommunernas tjänst. Löneförmånerna och villkoren i öfrigt hafva också på senare tider flerstädes förbättrats.

Oaktadt detta synes det emellertid Riksdagen, att inom det ifrågasvarande arbetsområdet en del missförhållanden ännu förefinnas, hvilka påfordra en ingående undersökning.

Sjukvårdspersonalen betungas nämligen utan tvifvel med till öfveranstängning stundom ledande hårdt arbete och den saknar ofta semester; dess anställning måste i åtskilliga afseenden anses mindre betryggande,

hvarjämte det ofta är otillräckligt sörjdt för dess underhåll och vård under sjukdomsfall och på ålderdomen.

En del af dessa missförhållanden äro påtagligen sådana, som ligga i sjukvårdens natur. Särskildt vill Riksdagen i sådant afseende framhålla, att det ej torde vara möjligt eller för tillgodoseende af den hjälpsökande allmänhetens kraf ens önskvärdt att med några mer eller mindre detaljerade allmänna föreskrifter ordna ifrågavarande arbete så, att öfveranstängning vid alla tillfällen undvikes.

Det synes dock Riksdagen önskvärdt och genomförbart att, efter föregången allsidig undersökning och utredning, i åtskilliga afseenden reglera och förbättra sjukvårdspersonalens ställning och arbetsförhållanden.

En sådan undersökning skulle utan tvifvel vara till nytta äfven i så måtto, att redan blotta påvisandet af missförhållanden borde i många fall leda till deras afhjälpande utan statens mellankomst; och synes det Riksdagen att den ej minsta nyttan af en undersökning låge häri. Emellertid skulle enligt Riksdagens mening ett alltför djupgående ingripande från statens sida hvarken vara önskvärdt eller nödvändigt, ity att ett sådant ingripande lätt kunde tänkas verka hämmande på sjuksköterskekårens fria utbildning och på de insatser härutinnan, som det enskilda initiativet bör taga.

Den ifrågasatta undersökningen bör dock enligt Riksdagens mening icke omfatta all sjukvårdspersonal utan endast den, som sysslar med sjukvård i egentlig mening, d. v. s. sjuksköterskor och sjuksköterskeelever samt af dessa endast sådana, som tjänstgöra vid allmänna sjukvårdsinrättningar samt de i kommunernas tjänst anställda s. k. distriktsköterskorna.

På grund af hvad sålunda anförts får Riksdagen anhålla, att Eders Kungl. Maj:t måtte verkställa en undersökning om sjuksköterskors och sjuksköterskeelevers vid allmänna sjukvårdsinrättningar och s. k. distriktsköterskors arbetsförhållanden samt vidtaga de åtgärder, hvartill undersökningen kan gifva anledning.

Stockholm den 29 maj 1911.

Med undersåtlig vördnad.